No. 57.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 12 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 27. April. Er wordt hier veel gesproken over eene politische handeling, welke van de Berlijner amazonen uitgaat. Twee zeer geachte dames, *D...r* en ...r, echtgenooten van leden des stedelijken raads, hebben openlijk eene uitnoodiging aan hare mede-inwoneressen gedaan tot het rigten van een dank-adres en het vereeren van een dank-geschenk aan den, naar hare meening, vrijzinnigsten verdediger der regten des lands, den afgevaardigde *von Becherath*. Men spreekt van eene Eikenkroon, welke met eene schriftelijke hulde-betuiging aan dien heer zal worden aangeboden. Men mag dit als een teeken des tijds beschouwen (*Où, diable, la libéralité va-t-elle se nicher.*)

STUTTGART, den 4. Mei. De vrees, welke men reeds gisteren voor het uitbreken van onlusten koesterde, is heden verwezenlijkt. Reeds met het invallen der duisternis werd het gisteren avond onrustig op de straten, voornamelijk in zekere straat voor het huis van een bakker, die algemeen gehaat is, en op de markt. Te acht ure begonnen de eigenlijke wanorden en die zich allereerst door het verbrijzelen van deuren en vensters openbaarden, zoodat het geheele garnizoen onder de wapens moest komen. Toen de menigte in weerwil van alle vermaningen niet uiteen wilde gaan, begon men geweld te gebruiken en nu werden de militairen met eene hagelbui van steenen bestormd. Noch de tegenwoordigheid des konings, noch die van den kroonprins waren in staat de eenmaal in beweging gebragte massa tot bedaren te brengen, waarop dan ook al spoedig vuur werd gegeven en de kavallerie van hare sabels gebruik maakte, ten gevolge waarvan drie menschen het leven verloren en een aantal anderen min of meer belangrijke wonden bekwamen. Honderd vijftig personen zijn in hechtenis genomen. Verscheidene huizen, voornamelijk het gebouw, waarin de criminele regtbank hare zittingen houdt, zijn verwoest. Heden morgen heerscht eene groote gisting in de stad. De kavallerie heeft op de markt post gevat en men is niet zonder zorg voor den aanstaanden nacht.

FRANKFORT, den 6. Mei. Te oordeelen naar particuliere brieven uit Stuttgart, zijn de ongeregeldheden aldaar van een erstiger aard geweest dan ergens elders, dewijl zij een politiek karakter hadden. Men hoorde overal het geroep: leve de vrijheid en de gelijkheid! en zulks in tegenwoordigheid des konings en van den kroonprins. Beiden hebben het grootste gevaar geloopen, vooral dewijl het door de verbrijzeling der lantaarns overal donker op de straten was. Men ging zelfs zoover van het paard des konings bij den stijgheugel te grijpen en Z. M. moet door een steenworp eene ligte kwetsuur bekomen hebben. Volgens andere berigten moeten prins *Frederik*, neef van Z. M., alsmede de kroonprins erstiger gewond zijn.

ENGELAND.

DUBLIN, den 30. April. De *Cork Examiner* hangt weder een droevig tafereel op van de ellende in dat graafschap. Een ooggetuige had acht en dertig menschelijke wezens, oude en jonge lieden, vrouwen en nog zeer jonge kinderen, allen dooreen zien liggen onder een planken afdak naast de hoofdwacht van Shandon, hebbende geen ander deksel dan de lompen, die hun schier van het lijf vielen. Zij lagen daar, sommige dood, andere stervend, alle met de treurige kenteekenen der ziekte en eene aanstaande ontbinding op hun gelaat en op hunne vermagerde leden uitgedrukt. Nog nooit had de berigtgever en ijselijker schouwspel gezien. Uit dien hoop opeengestapelde menschelijke schepselen steeg een vuile walgelijke stank omhoog, die genoeg zou zijn geweest om de pestziekte te verspreiden, waardoor die ongelukkigen reeds zijn aangetast. Twee hunner stierven, terwijl men ze naar het werkhuis vervoerde, en den volgenden morgen werden onderscheidene lijken, meestal van kinderen, op de straat gevonden.

BELGIE.

GENT, den 7. Mei. De tijdingen, die ons van alle zijden over de ellende en de armoede uit onze provincie toekomen, zijn hartverscheurend. De toekomst van ons voormaals zoo bloeijend gewest wordt van dag tot dag donkerder, de hongersnood vermeerdert alle uren, de wanhoop is in het hart van duizende huishoudens, en het land gaat met reuzenstappen naar zijnen ondergang. In zulk eenen staat van zaken kunnen wij niet nalaten de aandacht van den Koning en van zijne ministers nogmaals op onze Vlaanderen in te roepen.

BRUGGE, den 7. Mei. Verre dat de plaag van den hongersnood een einde neemt, vermeerdert zij nog van dag tot dag, en alles doet zien, dat zij nog ten hoogste niet geklommen is! Het is op de buitengemeenten, dat men zich moet begeven, daar ziet men nog roerende lijken, wel is waar, de straten doorloopen, maar in de schamele hutjes, wat vindt men er?... Te Rumbeke lag over eenige dagen eene vrouw ziek, zij moest beregt worden; de priester kwam aan en stond voor het stroobed, waarop eene stervende moeder lag, en in den hoek vond hij den vader dood! De vrouw wist het niet, en de doctor verklaarde, dat de ongelukkige man reeds sedert *acht* uren moest overleden zijn. Te Ingelmunster, waar de armen zoo worden geholpen door de mildadigheid van den baron *de Montblanc*, telt men reeds omtrent de honderd weduwen, het schijnt dat de armoede hare grootste vernieling op de mannen uitwerkt; deze bewegen zich nog, de kloeksten zelfs gaan werken, maar helaas! het voedsel, dat zij alsdan verkrijgen, zwelt hen op, en eenige dagen later, zijn zij niet meer. Te Gulleghem, die hard beproefde gemeente, zijn de slagtoffers talrijk! Te Heule, Deerlijk, Meulebeke, Thielt, Wynghene, overal waar de linnennijverheid eertijds eene bron van welvaart was, is de vernieling hartgrievende, de sterfgevallen overtreffen de geboorten; bij honderde zwermen van ongelukkigen vallen in het Veurne-Ambacht, op de grenzen van Frankrijk, in Braband, Antwerpen, enz., en helaas! die ongelukkigen, die zoo verre een stukje brood gaan zoeken, worden door de gendarmen wedergebragt in Vlaanderen, dat zijne kinderen niet meer kan voeden; Vlaanderen over eenige jaren nog de gouden bron van voorspoed en geluk! En deze die den moed niet hebben, om bij hunne geburen hulpmiddelen te gaan zoeken, worden zoo onbeschaafd en gevoelloos, dat de man zijne vrouw en kinderen ziet sterven, zonder eenig gevoel; de vrouw op hare beurt ziet haren man van haar weggerukt worden, en niet een traan bevochtigt hare verglaasde oogen; op eenige plaatsen zelfs sterft men, zonder den laatsten bijstand der kerk af te smeeken! Dit is de tegenwoordige hartverscheurende toestand van West-Vlaanderen, en verre van overdreven te zijn, is hij nog beneden de waarheid.

— Op eene hofstede te Oostcamp heeft men op eenen dag driehonderd tachtig bedelaars geteld, die een stukje brood zijn komen bedelen.

— Te Meulebeke sterven de menschen niet meer aan de gevolgen van de aldaar heerschende ziekte, maar het is de hongersnood, die hen het leven beneemt. In de eerste vier maanden van dit jaar zijn 258 personen van de arme klasse in die gemeente overleden; gedurende hetzelfde tijdperk hebben er 64 geboorten plaats gehad.

— De ellende is overal groot en tot in de omstreken van Brussel vindt men ongelukkigen, die zich met de kruiden der velden voeden. Daar zijn er zelfs, die op de kerkhoven het zoogenaamd papenkruid of pissebloemen gaan uitrukken, van hetwelk zij eene soort van pap of brei maken, en soms zelfs geheel ongekookt opeten.

— Wij hebben in ons vorig nummer gesproken van vijf personen, die te Nazareth door *de Meyer* in hunne woning van honger gestorven gevonden werden. Nadere berigten, door een dagblad dezer stad ingewonnen, melden, dat de pachter *de Meyer* aan den jongen op zijnen akker betrapt, twee nieuwbakken brooden gegeven had, met welke deze laatste zich naar zijne woning begeven heeft. Den volgenden dag begaf *de Meyer* zich zelve naar het huis dat hem aangeduid was geworden, en vond er vijf lijken. De gretigheid met welke deze uitgehongerden het nieuwbakken brood verslonden hebben, had hun den dood veroorzaakt! De overblijfsels van hunne laatste maaltijd lagen ter aarde rond de vijf slagtoffers, onder welke zich de jongen bevond, die hun de brooden van den pachter *de Meyer* gebragt had.

NEDERLANDEN.

MIDDELBURG, den 10. Mei. Door den breeden kerkeraad der Nederduitsche Hervormde gemeente alhier is op ll. vrijdag, ter vervulling der vacature ontstaan door het overlijden van ds. *B. van der Feen*, het navolgende twaalftal zamengesteld:

DD. *C. A. Kam*, te Oost- en West-Souburg; *J. P. Hazebroek*, te Breda; *J. R. de Bruine*, te Vlissingen; *J. Pleyte*, te Nieuwenhoorn; *R. A. Soetbroodt Piccardt*, te Pijnakker; *H. Bron*, te Gouderak; *H. L. Oort*, te Delft; *A. Niermeyer*, te 's Heer-Arendskerke; *J. Broedelet*, te Gouda; *H. J. Hofstede*, te Gorinchem; *E. Moll*, te Goes; en *H. Gann Dun*, te Vlissingen.

VLISSINGEN, den 10. Mei. Op den 8. dezer is alhier aangekomen, de staf en drie compagnien van het 1e bataillon 4e regt. infanterie, onder kommando van den heer majoor *Noot*, komende van Koevorden en bestemd voor Vlissingen.

— De Tweede Kamer heeft 't voorstel tot afschaffing der schaalwet aangenomen. Op tarwe zal nu een vast regt worden geheven van ƒ8, rogge ƒ6, garst ƒ4,50, boekweit ƒ5 en boonen ƒ6 van ieder last bij invoer. Uitvoer vrij.

— Men schrijft uit Tiel: Voor de corr. regtbank alhier werden op den 29. April ll. zes zaken behandeld, waarbij elf personen teregt stonden, beklaagd van diefstal van te veld staande koolzaad, en van gezaaide paardenboonen, zijnde van deze elf beklaagden, een veroordeeld tot zes maanden, zes ieder tot vier maanden, de overigen tot twee maanden, eene maand, en acht dagen gevangenis, als hebbende deze laatsten den ouderdom van zestien jaren nog niet bereikt. De regtbank is in het opleggen der straf, strenger geweest dan gewoonlijk, en het is te wenschen, dat hierdoor anderen mogen worden afgeschrikt in het algemeen en van zoodanige diefstallen in het bijzonder.

— Het is ons een genoegen te kunnen berigten, zegt *de Volksvriend*, dat onlangs, bij resolutie van Z. Exc. den Minister van Marine, twee oorlogschepen zijn uitgezeild, met de bepaling, «dat gedurende de reis het gewoon rantsoen jenever tot op de helft zal worden verminderd, en in plaats daarvan een rantsoen koffij en suiker zal worden verstrekt, bij wijze van proefneming, en dat na afgelegde reize door den kommandant moet worden berigt, in hoe ver die proefneming aan het oogmerk heeft voldaan." De schepen zijn: *de Argo*, kapt. ter zee *van der Hart*, naar Oost-Indie, en *Merkuur*, kapt-luit. *Cat de Raet*, over de kust van Guinea naar de W.-Ind.

— Dezer dagen nam eene dagloonster de proef, om van aardappelschillen en tarwezemelen een koek te bakken, om hare kinderen, als zij van de school, en haren man, als hij van zijn werk te huis kwam, eens te verrassen, want den vorigen morgen en middag en avond had het gezin het voor lief moeten nemen met niets. Bij de aardappelschillen, die zij gekregen had, had zij voor vijf cent zemelen en voor een cent zout gekocht, hetgeen met water beslagen in eene pannekoeks-pan op het vuur gezet werd; doch in plaats van gaar te worden, verbrandde het baksel zoodat de hoop, van de haren iets in het lijf te geven, vervlogen ware geweest, indien niet een wandelaar aan het vuur van sprokkelhout zijne cigaar ware komen aansteken, en de droefheid der vrouw ziende, haar de middelen tot iets beters verschaft had. (*Overyssel.*)

— De jongste *Twentsche Courant* en *Overyssel* vermelden, de eerste onder het opschrift: «SPECULATIE VOOR DE MIRIS!!! BELANGRIJKE BEKEERING,» een ongehoord schandaal, in Russisch-Nederlandschen zin. Een viertal commiezen bij 's rijks belastingen, *H. Sonneville*, *H. Palmers*, *C. Fronroth* en *J. Oostenryk*, (hunne namen verdienen vereeuwigd te worden!) gestationeerd te Ootmarsum en in de gemeente Denekamp, hebben zich niet ontzien onlangs 5 arme drommels, zoogenaamde *Pik-* of *Hannekemaayers*, ook wel *Jan Hiendriks kinderen* genoemd, uit het Pruissische en Hanoversche, terwijl zij op weg om in Holland hunnen gewonen zomer-arbeid te verrigten, de grenzen passeerden, *aan te houden* en hunnen voorraad van schinke met pompernikkel, van huis uit zuinigheid medegenomen, TOT EIGEN GEBRUIK, in beslag te nemen (!!!) o gruwel! Bij weging op 's rijks kantoor te Ootmarsum bleek het, dat zij door elkander slechts een paar ponden brood, even zooveel spek en een half pond boter bij zich hadden, doch daarvan geene aangifte gedaan hebbende, zoo

---

DE WASSEN-BANKIER.

(Vervolg van onze vorige.)

Stevenson had te veel eer gedaan aan den maaltijd, om het plotselinge vuur te ontwaren, dat er uit het oog van zijne wederpartij straalde. Hij zeide dus:

- Niets is gemakkelijker.

Vervolgens nam hij uit zijne portefeuille een credietbrief, gedagteekend Londen, drie dagen te voren. De heer Lowter nam hem begerig aan en bekeek hem van alle zijden. Hij fronste zijne wenkbraauwen en zijne lippen bewogen zich als of hij bij zich zelven sprak, gedurende dit onderzoek.

- Ziedaar dan, fluisterde hij bij zich zelven, mijne handteekening op eene verwonderlijke wijze nagemaakt..... Dit is trouwens nog te begrijpen; maar mij..... mijn persoon, wie kan dien toch te Londen voorstellen, en zijne rol spelen op eene wijze, dat zelfs de beambten van het huis zich er door laten om den tuin leiden?.... Mijn waarde Stevenson, vervolgde hij luid, terwijl hij de kurk eener champagne flesch deed springen, al die bijzonderheden vermaken mij ongeloofelijk, heb de goedheid daarmede voort te gaan.

- Waar was ik ook gebleven? vroeg Robert. Ik zeide u, geloof ik, dat miss Anna het aanvalligste meisje was van de wereld; verbeeld u.....

- Gij spraakt over haren vader. Wat doet hij, als de avond daar is?

Het hoofd van Robert begon van de wijs te geraken.

- Als het avond is, brengt men hem zijn middagmaal, dat is al.

- En gebruikt hij hetzelve?

- Naar alle waarschijnlijkheid.

- Hebt gij hem zien eten?

- Dat nooit; want Bage trekt het gordijn voor hem..... en gij moet ook weten dat die Bage een ellendeling is, die bij mij onder hevig vermoeden ligt van mijnen medeminnaar te zijn. Maar eer dat hij miss Lowter trouwt, sterf ik liever; ja, mijn beste heer, eer sterf ik liever!

De bankier luisterde niet meer naar hem; hij wreef in zijne handen, en een glimlachje bewoog de hoeken van zijne lippen.

- Juist, dat is het! sprak hij binnen 's monds; anders kan het niet zijn..... Heb ik mij niet, voor dat er zes maanden verloopen zijn, van kant gemaakt, dan zal ik weten of ik goed geraden heb!

Het voorwendsel was gevonden, en, in gemoede het was uitmuntend. Wie toch had er aan gedacht te sterven, alvorens den stouten schelm te ontmaskeren, die zich voor hem uitgaf?

Stevenson, in dien tusschentijd alleen aan tafel gebleven, ging voort met drinken, en gaf zich over aan eene dichterlijke beschrijving van miss Anna Lowter; zijne tong werd al dikker en dikker. Welhaast zakte hij met een smak in ekander en sliep in.

De heer Lowter schelde Dick: men bragt Stevenson te bed, waar hij in vrede zijnen roes uitsliep. Toen hij des avonds ontwaakte was hij alleen. De kamer had een geheel ander aanzien; de secretaire stond wijd open en was ledig; de meubels vertoonden al het uiterlijke van de wanorde, welke het gevolg is van een overhaaste afreize. Op de tafel, waar het ontbijt genuttigd was, vond hij een toegelakten brief met het adres: «Aan den heer Stevenson.» De commies opende het haastig, en las het volgende:

«Ontvangen van den heer R. Stevenson honderd pond
«sterling in eenen credietbrief groot dezelfde som, en twee
«banknoten van twintig pond sterling ieder; te zamen honderd
«veertig pond sterling.

«P. Lowter»

Oxfordstreet, Londen.

Robert vloog naar zijne portefeuille, welke hij ledig vond. Hij ging toen weder naar de tafel, las de kwitantie over, en wreef zijne oogen, tot dat ze rood zagen.

- Hij was het alzoo! riep hij uit. Onmogelijk, om zijne hand

werden zij als smokkelaars (?!) opgezonden naar de regtbank te Almelo om gevonnisd te worden. Het minimum der straf op zoodanige overtreding, wanneer zij opzettelijk geschiedt, is, behalve verbeurtverklaring van het ingevoerde, eene maand gevangenis. NB. eene maand in den kerker, in plaats van te werken voor het gezin, dat al zijne hoop voor den winter op de verdiensten van dien arbeid gevestigd heeft, en zulks, omdat men er onkundig van was dat een arme daglooner het rijke en vrije Nederland niet mag binnentreden met een paar boterhammen in den zak (!!!) — De Arrondissements-Directeur te Almelo heeft echter het op een accoordje gegooid en voor pl. m. *f* 25 met hen getransigeerd, welke gelden, voor die arme lieden een groote schat, zij eensdeels door een expresse van hunne respective woonplaatsen en anderdeels door het verkoopen van twee horologies hebben bijeengescharreld, waarop zij uit hunne gevangenis zijn ontslagen.

Men dient hierbij te weten, dat de heeren commiezen van iedere bekenning van een vreemden smiker eene premie van 10 à 15 gulden ontvangen. Begrepen?

Wij zijn anders volstrekt geen voorstanders van lijfstraffelijke regtspleging of schavotstraffen, maar in dit singuliere geval zouden wij met welgevallen dat viertal sujetten kunnen zien te prenkstellen en geesselen.

— Men verhaalt, dat de agent van 's rijks schatkist te Zwolle, Jhr. *G. C. Wttewaal van Stoetwegen*, den rijkskantoren in de provincie zou aangeschreven hebben, om geene *van Halletjes* in betaling aan te nemen, die niet door de afgevers met hunnen naam geteekend waren, daar hij ze niet zou accepteren. Men verhaalt tevens, dat een ingezeten alhier aan die formaliteit niet slechts stipt heeft voldaan door in behoorlijk groot schrift, zijn naam en voornamen *voluit* op de keerzijde van 't munthiljet te schrijven, maar er ook zijn beroep, enz. bij te voegen, zoodat de geheele oppervlakte beschreven was; een ander, van wien men zijne handteekening vorderde, zou den ontvanger hebben doen vragen van wien die resolutie of dat decreet afkomstig was: van den koning of van den minister, daar hij het in geen der couranten gelezen had. Een derde moet gevraagd hebben of het den agent van 's rijks schatkist in de hersenen scheelde enz. (*Kel*).

— In 14 dagen zijn 1130 schepen Konstantinopel voorbij gezeild, om in de Zwarte zee koren te halen. De prijzen zijn aldaar 10 pCt. gedaald.

GEMENGDE BERIGTEN.

De keizer van Rusland laboreert aan zwartgalligheid; sommige andere vorsten aan champagne-beroerten. — Z. M. onze koning heeft weer een klein aanstootje gehad, doch is het gelukkig andermaal te boven gekomen. Zyne raadslieden, de ministers, zullen zeker wel weer erg in 't zweet gezeten hebben, want was Z. M., helaas, bezweken, dan zouden ze niet weinig te verantwoorden hebben, en zouden ze dan ook wel als ministers aanblyven? (K.) — Met genoegen verneemt men, dat het badhuis te Scheveningen op 1. Mei is geopend; er zyn toch in den Haag velen, daar wat aan te reinigen valt. — Men beweert, dat door oudbakken brood te eten, men ¼ brood uitwint. (Als men de sneden de helft-dunner maakt, wint men de helft *uit. Dat is zekerder, want 't is wiskundig.) — Te Glasgow in Schotland is met 6820 tegen 6751 stemmen beslist om* niet *op Zondag te reizen. Intusschen gaan er van de 300,000 menschen slechts 60,000 ter kerk en Zaturdags en Zondags waggelen er 80,000 dronken naar bed!! — Voor het koningryk Polen wordt een strafwetboek ontworpen, zoo veel mogelyk gelyk aan het Russische; de Polen kunnen nu zingen: «O zoet vooruitzigt dat ons streelt." — Te Vlaardingen is weder een driejarig kind, dat door de moeder met een nog jongere te huis was gelaten, levendig verbrand. — De minister vraagt niet minder dan f 150,000 voor een te-kort aan eetwaren in de Elisesche velden van Ommen. — Ofschoon de honger op Neêrlands dierb'ren grond rondwaart, houdt men in den Haag al de belastingen op 't graan met hand en tand vast: de ryke grondbezitters blyven onverbiddelyk tegenover 't bezwykende volk. — De beroemde admiraal Tulleken is met zyne afstammelingen van beiderlei sexe tot in de verwyderdste geslachten by den Nederl. adelstand ingelyfd. — Met de schipbreuk van de Exmouth zyn 248 menschen verdronken. — Men meldt uit Hongarye de nadering van eenen algeheelen hongersnood. In onderscheidene districten ontblootte men reeds de huizen van hunne stroo-daken, ten einde daarmede het vee te voederen, en reeds heerschen in vele plaatsen veeziekten, welke dreigen zoo vreesselyk te worden als in de Turksche Donaustreken, alwaar men het getal op die wyze stervende dieren op millioenen schat. — De koningin van Portugal is deerlyk door de opstandelingen in 't nauw gebragt. — Men begint algemeen te begrypen dat men die gekroonde voorwerpen gemakkelyk missen kan, als zy toch niets anders doen dan ten koste des volks lekker eten en drinken. Doen zy hun pligt en maken zy het volk, dat hun betaald, gelukkig, dan is het iets anders. — De koning van Pruissen heeft het verbod van uitvoer van aardappelen tot al de prov. van zyn ryk uitgestrekt. Ook is het gebruik van aardappelen en alle graansoorten tot het bereiden van brandewyn insgelyks verboden. — De Heilige Vader heeft eene soort van stenden tezaamgeroepen, om over eene constitutie te spreken, tot groot genoegen der Romeinen, die bereids een maaltyd in de open lucht hebben gehouden van 30.000 couverts. — Gevraagd* 50 *onderofficieren en* 50 *korporaals voor de O. I. infanterie.*

MENGELINGEN.

In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft Z. Exc. de Minister van Financien gezegd: «dat wanneer de regering uit de aanneming der voorgestelde intrekking der graanwet bespeurt, dat de S. G. wenschen mede te werken tot bevordering der algemeene welvaart, de regering ook harerzijds een offer zal brengen." (NB. afschaffing van den accijns op de rogge! Och! wat zal dat offer der regering zwaar vallen, daar de goede burgerij het ontbrekende toch weer, zoo als altoos, uit haar zak zal moeten aanvullen.) Gelukkig dat het de groote IK is die deze woorden heeft gesproken en geen eenvoodig dagbladschrijver; een proces zou hem die uitdrukking wel inpeperen, Kan IK de Kamer grooter beleediging aandoen, dan door te verklaren dat het nog blijken moet of zij wenscht mede te werken tot bevordering der algemeene welvaart? Gedurende eene reeks van jaren heeft de Kamer dus nog geen blijk daarvan gegeven, heeft dus al dien tijd meineedig geweest, want zij heeft gezworen de algemeene belangen te zullen bevorderen, en IK, die van zijn verheven standpunt het geheel beter overziet dan een nederig individu, heeft daarvan nog niets bespeurd; de goede wil moet IK nog blijken. Neen, wij voor ons, zullen ons wel wachten zulk een vonnis over de Kamer te vellen, hoe wij ook over sommige leden denken mogen. Maar men weet dat IK niet zeer kiesch is in zijne uitdrukkingen, en mogt de Kamer aanmerking maken, welnu, het geval met den heer VAN DAM heeft bewezen dat hij ook niet onwillig is om zijne woorden weder in te slikken.

Lees Hier!

Zoo lang er bij de Armbesturen, nog kapitalen voorhanden zijn, is het pligt te zorgen, dat geen mensch van honger omkome. Het geldt hier immers eene algemeene buitengewone ramp, — en hierin kan niet anders, dan door buitengewone middelen worden voorzien.

Heeft de gegoedde de Mammon te lief tot krachtdadige ondersteuning van zijne medemenschen, die van gebrek omkomen, hij zal eenmaal zulks moeten verantwoorden. Zoo ook zal het armbestuur, wanneer bij hetzelve nog fondsen voorhanden zijn, en een menschenleven door hongerdood verloren gaat, hiervan eenmaal rekenschap moeten geven.

En Basta. (*T. W.*)

Weldadigheid!

Ontzettend is de hongersnood welke in sommige dorpen van Gelderland, inzonderheid in den Bommelerwaard, ten gevolge van de duurte der levensmiddelen, gepaard met gebrek aan werk, geleden is en nog geleden wordt. Vreesselijk zijn de jammeren, welke door denzelven gesticht zijn en verder dreigen. Hartbrekend is de beschrijving, die wij daarvan telkens vindt in de *Haarlemsche Courant*, maar inzonderheid in een zeer lezenswaardig verslag, dezer dagen door den heer C. Hooyer, predikant te Zaltbommel, uitgegeven. De ellende, welke onder de bewoners dier streken heerscht, gaat alle verbeelding te boven. Een aantal is reeds door honger en slecht voedsel bezweken, niet weinigen kwijnen nog in een' hopeloozen toestand, en God weet, hoe velen nog op deze wijze den dood zullen vinden, indien er geen krachtig werkende hulp door medelijdende landgenooten geboden wordt.

In andere provincien zijn reeds vele en milde giften uitgereikt, maar deze zijn niet voldoende, zonder meer algemeene medewerking, om in den hoogen nood te voorzien. Daarom wordt dezelve bij deze nader ter kennis gebragt der ingezetenen van deze stad en provincie, met den wensch en in het vertrouwen, dat ook door de gegoeden onder hen de hand der Christelijke barmhartigheid zal ontsloten worden.

Is er hier mede veel armoede, welke aanmerkelijke hulpbetooningen gevorderd heeft en blijft vorderen; *zulk eene ellende*, is toch in ons midden onbekend; en welk Christen zou, hoe veel hij ook voor eigene armen mogen gegeven of bestemd hebben, bij een ruim levensgenot dat hen nog vergund wordt, het denkbeeld kunnen dragen, *dat in Nederland, Landgenooten, Mede-Christenen sterven door gebrek*, zonder zich gedrongen te gevoelen, om, al is het dan door buitengewone opofferingen, te hulp te snellen. De weldadigheid van Vlissingen zal zich ook nu niet verloochenen. Geve dan wie geven *kan*. Wie spoedig helpt, helpt dubbel. –

In Gelderland is eene commissie benoemd en werkzaam, die de liefdegiften ontvangen en naar billijkheid onder de lijdende gemeenten verdeelen zal.

De Boekhandelaar N. J. MESTDAGH alhier heeft zich bereid verklaart tot het ontvangen en overmaken der giften, zullende van derzelver ontvangst door dit blad melding worden gemaakt.

ADVERTENTIEN.

§ § Heden avond ten 7 ure overleed, na een smartelijk lijden van bijna vijf jaren, onze innig geliefde Moeder Mejufvrouw *T. B. PIETERSEN*, Weduwe van den Heer *W. DORLANDT*, in den ouderdom van ruim 70 jaren.

Zwaar treft ons dit verlies, doch de overtuiging dat zij in beter leven is heengegaan, troost ons en doet ons stil berusten in Gods vaderlijke beschikking.

Middelburg, den 7. Mei 1847.

J. G. C. DORLANDT,
W. de KRUYFF.
W. A. de KRUYFF, Dorlandt.

§ § § De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Vrijdag den 14 Mei 1847, des namiddags ten 3 ure, in het Koffijhuis *de Oude Vriendschap*, op de Groote Markt, te Vlissingen, presenteren te Verkoopen:

Een hecht, sterk en weldoortimmerd **HUIS** en **ERF**, met **BROODBAKKERY**, waarin het **Bakkersbedrijf** sedert vele jaren is uitgeoefend, staande en gelegen te Vlissingen, in de Vrouwestraat, Wijk F. No. 102, Kadastraal bekend Sectie E. No. 287, ter inhoudsgrootte van 1 Roede, 78 Ellen.

En een **HUIS** en **ERF**, boven ingerigt tot een **Pakhuis**, staande en gelegen te Vlissingen, in de Vrouwestraat, Wijk F. No. 112, Kadastraal bekend Sectie E. No 212, ter inhoudsgrootte van 1 Roede, 74 Ellen.

Beide Huizen en Erven zullen eerst afzonderlijk en daarna te zamen worden geveild.

Daags vóór de Verkooping voor een ieder te zien.

§ § De ondergeteekende, afstand van zijne Affaire gedaan hebbende, betuigt door deze zijnen opregten dank aan al zijne geachte Stad- en Landgenooten, welke hem in een tijdsverloop van *zes-en-dertig jaren* zoo bijzonder hebben gelieven te begunstigen.

Vlissingen, den 10 Mei 1847. H. F. REKKERS.

§ § § De ondergeteekende zich hier gevestigd hebbende als **HOEDEN-FABRIKANT**, in de St. Jacobstraat, Wijk G. No. 73, heeft de eer zijne geachte Stadgenooten ter kennis te brengen, dat hij ruim voorzien is van moderne **Zijden Vilten Mans-Hoeden** en **Petten**, en beveelt zich minzaam aan in de gunst der Ingezetenen, onder belofte van een accurate en civiele bediening, J. van ROOZENDAAL.

NB. Repareert en vermaakt ook gedragen Hoeden.

HARMONIE,

Bij *J. BOM*, in de BELLEVUE, op den GROOTEN ABEELE, op Donderdag den 13. Mei 1847, des namiddags ten 5 ure.

AFVAART-UREN
VAN DE STOOMBOOT
DE SCHELDE,
VARENDE TUSSCHEN
VLISSINGEN en BRESKENS.
Mei 1847.

Van Vlissingen.				Van Breskens.			
Donderdag	13,	vm.	10½ ure	Donderd.	13,	vm.	11½ ure.
Vrijdag	14,	«	11½ «	Vrijdag	14,	m.	12½ «
Zaturdag	15,	m.	12 «	Zaturdag	15,	«	1 «
Zondag	16,	«	12½ «	Zondag	16,	nm.	1½ «
Maandag	17,	nm.	1½ «	Maandag	17,	«	2½ «
Dingsdag	18,	«	2½ «	Dingsdag	18,	«	3½ «
Woensdag	19,	«	3 «	Woensd.	19,	«	4 «

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 11. Mei. Sedert den 8. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Jantina, W E. Boswijk, Aalburg, rogge; Conrad Wilhelm, J. J. Gottschalk, Straalsund, tarwe; Columbus, D Meijer, New-Orleans, katoen en rijst; Triton, J. Schultz, Heilighaven, Aurora, B. de Wall, Pillau, beide rogge; Helena, H. Strating, Rio-Janeiro, koffij; Elisabeth, S. Jager, Assens, Diamond, R. Jansen, Dantzich, beide rogge; Mioa, J. Lunagar, Havannah, suiker; Wilhelmine, C. Bakafen, Naskow, die Seeblume, P. T. Sass, Greifswald, beide tarwe; Columbus, T. H. Suhr, Francea, H. A. de Boer, beide Straalsund, tarwe; Brittannia, T. J. Lea, Havre-de-Grace; Robert, G. Ingram, Londen, graan; the Star, H. Walken, Whitty, tarwe; Nephtunis, B A. Borgeson, Rio-Janeiro, koffij en huiden.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Curlen, J. Simpson, ballast, Blythe.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 1/2 ure.
Sluiting des avonds 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

niet te herkennen! Hij heeft mij eene les willen geven..... Maar hoe duivel heeft hij mij vooruit kunnen reizen?

Er kwam een bediende van het logement binnen.

– Hoe laat is die engelsche heer aangekomen, die deze kamer in bezit had? vroeg Stevenson.

De bediende zag hem verwonderd aan, zoodat Stevenson zijne vraag moest herhalen.

– Indien gij den heer Lowter meent, antwoordde de knecht eindelijk, die bewoont reeds sinds een jaar en eenige dagen dit vertrek.

Robert bleef als verstomd staan.

– Dan is hij het toch niet, mompelde hij na een lang stilzwijgen...... Dan is het de duivel!

Door deze geestige slotredenering een weinig gerust gesteld, ledigde Stevenson den inhoud zijner beurs op de tafel, en hij had nog juist genoeg om naar Engeland terug te keeren.

II.

Het huis van Peter Lowter te London was inderdaad een paleis. Het benedenste gedeelte bestond geheel en al uit zeer ruime kantoor-vertrekken, welke uitermate weelderig waren opgemaakt, en met een leger van beambten van allerlei leeftijd waren bevolkt. Op de eerste verdieping bevond zich het kabinet van den heer Lowter, waarvan Stevenson ons de beschrijving gaf. Dit kabinet verleende aan den eenen kant toegang tot de kamers der hoofd-beambten; aan den anderen kant had het eenen uitgang in het voormalig vertrek van mistress Lowter, thans door den heer Thomas Bage ingenomen. Mistress Lowter had zich met de haren naar de tweede verdieping begeven.

Een paar dagen na het tooneel dat wij hierboven beschreven hebben, bevond zich de vrouw van den bankier in zickelijken toestand, half slapende, in eenen grooten stoel; Anna, die nevens haar zat, bladerde met verstrooiheid in een album. De pracht van het ameublement van het kleine salon waar zij zich bevonden, overschreed de uiterste grenzen van die, welke men bij een particulier persoon aantreft; het was koninklijk, verblindend; gaarne zouden wij zeggen buitensporig, indien miss Lowter's rein en bekoorlijk gelaat er niet was aanwezig geweest, waarvoor geene lijst ter wereld te kostbaar kon wezen.

Mistress Lowter was eene vrouw van veertig jaren, met verwelkte of bijna vervallen wezenstrekken; het stond in merkbare teekens op haar voorkomen te lezen, dat zij lijdende was. Somtijds wierp zij steelswijze eenen blik op hare dochter, en dan schoten hare oogen vol tranen.

– Het komt mij voor, zeide Anna eensklaps, haar album sluitende, dat mijnheer Stevenson niet spoedig van zich laat hooren.

– Hij is nog slechts acht dagen van hier, merkte mistress Lowter op.

– Acht dagen, herhaalde het meisje, dat is reeds al te lang!

En of het haar berouwde dit gezegd te hebben, bloosde Anna en verborg haar gelaat in het album, hetwelk zij weder had opgeslagen.

– Zij bemint hem, sprak mistress Lowter binnen 's monds, dat arme kind!

Een bediende opende de deur en diende den heer Bage aan. Deze naam scheen op beide dames denzelfden indruk te maken; mistress Lowter fronste hare wenkbraauwen, en aan miss Anna ontsnapte een woord, dat weinig vleijend voor den nieuw aangekomene. De heer Bage was bij uitstek leelijk. Zijn gelaat gaf hebzucht te kennen; zijne manieren hadden eene zekere onbeschaamde losheid, welke slechts een klein verschil met gemeenheid uitmaakt. Hij kwam met een zwaren stap binnen, grootelijk, en wierp eene groote portefeuille op de tafel.

– God straffe mij, riep hij uit, als miss Lowter niet iederen dag mooijer wordt!

Dit compliment, hetwelk geheel en al den geur ademde van engelsche galanterie, bleef onbeantwoord. Bage rimpelde zijn leelijk gezigt en wendde zich tot de moeder.

– Aan het werk! zeide hij met grofheid.

Dit was eene wenk voor Anna, die zich terstond verwijderde.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.